ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΟΘΩΝΟΣ

('Από τὸ περίφημο βιβλίο τοῦ συνοδεύσαντος τὸν Ὄθωνα κατὰ τὴν κάθοδό του στὴν Ἑλλάδα Βαυαροῦ ἀξιωματικοῦ Χριστοφόρου Νέζερ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Λλλ' ὁ ἱερεὺς παπα-Ἀναστασίας ἔγερε ἀντιρρήσεις στὴ διαταγὴ αὐτὴ τοῦ φρουράρχου. Θεωρουσε τὸ πραγμα πολὺ ἐπικινδυνο, γιατὶ ὁ Μουσταφᾶ ἐφεντης ἤταν γνωσ.ος ὡς ἄνθρωπος πολὺ βιαιος κι' ὑπηρχε φοβος να σκοτώση τὴ νεαρὰ Ἑλληνίδα, παρὰ νὰ τὴν παρουσιάση στοὺς ξένους.

Παρακάλεσε λοιπὸν τὸ Φρούραρχο νὰ σ.είλη κάποιον ἄλλο νὰ φέρη τὴν Ἑλένη Ὁ Βροντσέττι, ἀφοῦ συσκέφθηκε λίγη ὥρα μαζύ μου καὶ μ' ἕναν ἄλλον ὑπολοχαγό, μοῦ ἀνέθεσε νὰ πάω ἐγὼ νὰ φέρω τὴν κόρη τῆς κυρᾶς Σοφούλας καὶ συγχρόνως διέτσξε τὸ Μουσταφᾶ ἐφέντη νὰ περιμένη στὸ φρούριο.

Ὁ κύριος Λεωνίδας μὲ συνώδευσε ὡς διερμηνεύς. Ἐπίσης ἦρθε μαζύ μου καὶ ἡ κυρὰ Σοφούλα, γιὰ νὰ βεβαιώση τὴν ταὐτότητα τῆς κόρης της.

Κατόπιν συμβουλῆς τοῦ κυρίου Λεωνίδα, πῆρα μαζύ μου ἕναν ὑπαξιωματικὸ μαζὺ μὲ ἕξη στρατιῶτες, ἀπ' τοὺς ὁποίους ὁ ἕνας ἦταν σκαπανεύς. Ὅταν κατεβήκαμε στὴν Κάρυσ.ο καὶ φτάσαμε μπρὸς στὸ σπίτι τοῦ Μουσταφᾶ, βρήκαμε τὴν πόρτα του κατάκλειστη, ὅπως καὶ σ' ὅλα τ' ἄλλα Τουρκικὰ σπίτια.

Τὸ καθαυτὸ σπίτι δὲν φαινόταν καθόλου, γιατὶ ἦταν γτισμένο μέσα στὴν αὐλὴ ποὺ τὴ χώριζε ἀπ' τὸ δρόμο ἕνας ὑψηλὸς τοῖχος. ὁ ὁποῖος ἐμπόδιζε νὰ βλέπη κανεὶς πρὸς τὰ μέσα.

Ἐχτυπήσαμε ἐπανειλημμένως, ἀλλά, ἐπειδὴ κανεὶς δὲν φάνηκε γιὰ νὰ μᾶς ἀνοίξη, στὸ τέλος ὁ σκαπανεὺς σήκωσε τὸ τσεκοῦρι του καὶ κατάφερε στὴν πόρτα ἕνα δυνατὸ χτύπο.

Τότε ἀκούστηκαν βήματα ἀπὸ μέσα. μιὰ ἀμπάρα σηκώθηκε καὶ ἡ πόρτα ἀνοιξε μὲ μεγάλη προσοχή Στὸ ἀνοιγμά της φάνηκε ἕνας ἡλικιωμένος, ψηλὸς καὶ λιγνὸς Τοῦρκος μὲ ἄσπρη κάτασπρη γενειάδα. ποὺ εἶχε στὴ ζώνη του ὁλόκληρο ὁπλοστάσιο.

Βλέποντάς μας, θέλησε νὰ κλείση πάλι τὴν πόρτα, ἀλλὰ δὲν τὰ κατάφερε, γιατὶ ὁ σκαπανεὺς εἶχε προφτάσει κι' εἶχε χώσει ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δυὸ πορτόφυλλα τὸ τσεκοῦρι του.

Τότε ὁ ἡλικιωμένος Τοῦρκος. τραβῶντας ἕνα πιστόλι, πυροβόλησε κατὰ τοῦ σκαπανέως. Ἡ σφαῖρα πέρασε ξυστὰ ἀπὸ τὸ αὐτί του, χωρὶς νὰ τὸν πληγώση καθόλου. Συγχρόνως ὁ Τοῦρκος ἔσπευσε πρὸς τὸ σπίτι κι' ἐξαφανίστηκε μέσ' ἀπὸ μιὰ πόρτα, τὴν ὁποία ἔκλεισε. Ἡ ἐξωτερικὴ ὄμως πόρτα εἶχε μείνει ἀνοιχτὴ κι' ἔτσι μπορέσαμε νὰ μποῦμε μέσα στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ.

Ἡ αὐλὴ αὐτὴ ἦταν πολὺ ὄμορφη. Στὴ μέση της ὑπῆρχε μιὰ μικρὴ δεξαμενὴ μὲ πίδακα κι' ὁλόγυρα ἕνα πλῆθος λουλούδια, προπάντων μικρὰ λευκὰ ρόδα, ποὺ σκόρπιζαν μιὰ γλυκυτάτη εὐωδία Δυὸ πλατύφυλλοι καὶ τεράστιοι πλάτανοι ἔρριχναν τὸν ἴσκιο του σ' ὁλόκληρη τὴν αὐλή. Καὶ οἱ τοῖχοι ποὺ χώριζαν τὴν αὐλὴ ἀπὸ τὸ δρόμο ἦσαν γεμᾶτοι αἰγοκλήματα καὶ κισσούς.

Πρὶν προχωρήσω μέσα στὸ σπίτι, ἔβαλα σκοποὺς τρεῖς ἀπ' τοὺς στρατιῶτες μου στὴν ἐξωτερικὴ πόρτα, μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ μὴν ἐπιτρέψουν σὲ κανένα οὔτε τὴν εἴσοδο, οὔτε τὴν ἔξοδο. Ἄλλους δυὸ τοὺς τοποθέτησα στὴν ἐσωτερικὴ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ.

Ἔτσι ἐγώ, ὁ ὑπαξιωματικὸς καὶ ἡ κυρία Σοφούλα ἀνεβήκαμε μιὰ ὡμορφη καὶ πλατειὰ μαρμάρινη σκάλα, ποὺ ὡδηγοῦσε σὲ μιὰ αἴθουσα ἀναμονῆς, στρωμένη μὲ πλούσια χαλιὰ καὶ μὲ ντιβάνια γύρω στοὺς τοίχους. Ἐκεῖ τοποθέτησα τὸν ἕκτο στρατιώτη. Ἐπειδὴ ἡ κυρὰ Σοφούλα μᾶς εἶπε ὅτι τὰ διαμερίσματα τῶν ἀνδρῶν, τὸ Σελαμλίκι βρισκόταν δεξιὰ κι' ὁ γυναικωνίτης, τὸ χαρεμλίκι, ἀριστερά, ἀκολουθήσαμε τὴν τελευταία διεύθυνσι.

Περάσαμε μιὰ κάμαρη, στρωμένη κι' αὐτὴ μὲ πλούσια Περσικὰ χαλιά. Στοὺς τρεῖς τοίχους της ὑπῆρχαν ντιβάνια δλομέταξα μὲ γαλάζια χρυσοκέντητα μαξιλάρια καὶ στὸν τέταρ.ο ἕνα ὡραῖο τζάκι, στολισμένο μ' ἀνάγλυφα καὶ χρυσοπόικιλτο. Ὅταν μπήκαμε στὸ ἀκόλουθο δωμάτιο, ἀκούσαμε ἀπὸ τὸ παραπέρα διαπεραστικὲς γυναικεῖες φωνές Προχωρήσαμε καὶ μπήκαμε σ' ἕνα ἄλλο δωμάτιο, τοῦ ὁποίου ἡ πολυτέλεια ἦταν ἐξαιρετική, ὅπως μοῦ φάνηκε ἐκ πρώτης ὄψεως.

Δὲν μπόρεσα νὰ διακρίνω περισσότερες λεπτομέρειες, γιατὶ τὴν προσοχή μου τράβηξαν ἀμέσως ἑξη-ἑφτὰ γυναικες, ποὺ ἦσαν μαζεμένες σὰν ἕνας ὄγκος πάνω σ' ἕνα ντιβάνι καὶ ξεφώνιζαν ἀδιάκοπα Ἐραβοῦσαν τὰ μαλλιά τους κι' εἶχαν σκεπάσει μὲ τὰ σώματά τους μιὰ νέα κόρη, ντυμένη στὰ μετάξια, ἡ ὁποία εἶχε ὁπλώσει τὰ χέρια της πρὸς ἐμᾶς καὶ μᾶς μούν.ζωνε.

Ἀμέσως ἡ κυρὰ Σοφούλα ὥρμησε πρὸς τὸ σύμπλεγμα αὐτὸ τῶν γυναικῶν Μιὰ τερατώδης Ἀραπίνα ὅμως τὴν ἔσπρωξε ἀπότομα. Συγχρόνως ἡ νέα κοπέλλα, ποὺ ἡ κυρὰ Σοφούλα τῆς φώναζε γλυκά: «Κόρη μου Ἑλένη!» ἄρχισε νὰ βρίζη τὴ μητέρα της μὲ ἀφάνταση χυδαιότητα.

Ἀπὸ τὶς φωνὲς κόντευα νὰ χάσω τὸ μυαλό μου. Ἀλλὰ πῶς νὰ ἐπέμβω, ἀφοῦ δὲν μποροῦσαν νὰ μὲ καταλάβουν ; Τέλος, χάνοντας πειὰ τὴν ὑπομονή μου, φώναξα μέ ὅλη μου τὴ δύναμι Γερμανικά :

—Σιωπὴ ἀμέσως! ποὺ νὰ σᾶς πάρη ὁ διάβολος!

Ἂν καὶ κανεὶς δὲν κατάλαβε τὰ λόγια μου, ὁ τόνος τους ὡστόσο ἦταν τόσο ἐπιτακτικός, ὥστε σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ σιωπὴ ἀπλώθηκε στὸ δωμάτιο. Τότε εἶπα στὸ διερμηνέα ν' ἀναγγείλη στὴν κόρη τῆς κυρᾶς Σοφούλας, ὅτι ἂν δὲν μας ἀκολουθοῦσε ἀμέσως στὸ φρούριο, θὰ διέτασσε τοὺς στρατιῶτες νὰ τὴν συλλάβουν καὶ νὰ τὴν πάρουν διὰ τῆς βίας. Τὰ λόγια αὐτὰ ἔφεραν ἀμέσως τὸ ἀποτέλεσμά τους κι' ἔκαναν τὴ δύστροπη νέα πειθήνια. Ἀποτραβήχτηκε σ' ἕνα ἄλλο δωμάτιο καὶ σὲ λίγο ξαναπαρουσιάστηκε, φορῶντας γιασμάκι καὶ φερετζέ, ἕτοιμη νὰρθῆ μαζύ μας. Ἡ γρηὰ Ἀραπίνα τὴν ἀκολουθοῦσε.

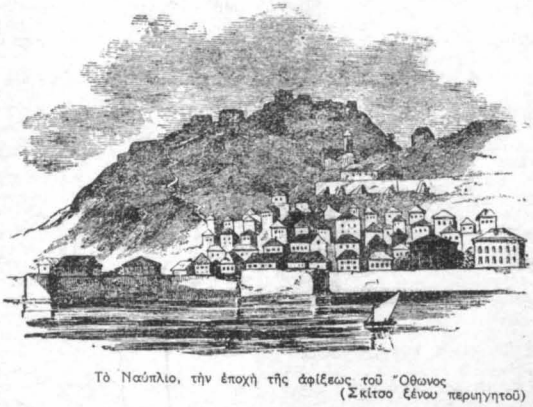

Τὸ Ναύπλιο, τὴν ἐποχὴ τῆς ἀφίξεως τοῦ Ὄθωνος
(Σκίτσο ξένου περιηγητοῦ)

Ἔτσι τραβήξαμε ὅλοι γιὰ τὸ φρούριο Στὸ δρόμο δὲν συναντήσαμε κανένα. Οἱ κάτοικοι τῆς Καρύστου δὲν εἶχαν ἀντιληφθῆ τὴ μετάβασί μας στὸ σπίτι τοῦ Μουσταφᾶ ἐφέντη, γιατὶ τὸ σπίτι αὐτὸ ἦταν κάπως παράμερα, ἀνάμεσα σὲ περιβόλια.

Ὅταν μπήκαμε στὴν αἴθουσα τοῦ φρουρίου, ὅπου μᾶς περίμενε ὁ λοχαγὸς Βροντσέττι, ὁ Μουσταφᾶς ἐφέντης καθόταν σ' ἕνα ντιβάνι, καπνίζοντας μακαρίως τὴ μακρυά του πίπα. Ἡ νέα κόρη μόλις τὸν εἶδε, ἔκανε μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι πρὸς τὸ μέρος του, καταβάζοντας συγχρόνως τὸ δεξὶ χέρι της πρὸς τὸ ἔδαφος καὶ φέρνοντάς το κατόπιν στὸ μέτωπό της καὶ στὸ στόμα της. Ὁ Μουσταφᾶς ἀπάντησε μ' ἀξιοπρέπεια στὸ χαιρετισμό της. Κατόπιν ἡ νέα γύρισε πρὸς τὸ λοχαγό μας καὶ τὸν χαιρέτησε μὲ τὸν ἴδιο τρόπο.

Ἔπειτα ἀνωρθώθηκε καὶ τὸν ρώτησε, ὄχι Ἑλληνικά, ἀλλὰ Τουρκικά :

—Πασᾶ, τί μὲ θέλεις ;

Ὁ λοχαγὸς τῆς ἀπάντησε διὰ τοῦ διερμηνέως ὅτι ἔπρεπε νὰ ξαναγυρίση ἀφοβα κοντὰ στὴν μητέρα τῆς, γιατὶ στὴν Ἑλλάδα δὲν ὑπῆρχαν πειὰ δοῦλοι. Μὰ ἐκείνη τοῦ ἀπάντησε μὲ σταθερὴ φωνή :

—Κοντὰ στὴ μητέρα μου δὲν θὰ ξαναγυρίσω ποτέ. Αὐτὴ μὲ πούλησε στὸ Μουσταφᾶ ἐφέντη.

Καί, δείχνοντας τὸν κὺρ Λεωνίδα, ἐπρόσθεσε :

—Νά, αὐτὸς ὁ τιποτένιος ἔκανε τὶς διαπραγματεύσεις. Τώρα πειὰ εἶμαι Τούρκισσα, εἶμαι γυναῖκα τοῦ Μουσταφᾶ ἐφέντη καὶ δὲν θὰ τὸν ἀφήσω. Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη κοντά του.

Τότε σηκώθηκε κι' ὁ Μουσταφᾶς ἐφέντης. Στάθηκε μπροστὰ στὸ λοχαγὸ καὶ τοῦ εἶπε :

('Ακολουθεῖ)